

Sygn. akt I ACz 1501/12

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Ewa Staniszevska /spr./
Sędziowie:	SA Marek Górecki SA Mariola Głowacka

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 28 listopada 2012r.

sprawy z powództwa **U. G. i E. Z.D.**

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli
na skutek zażalenia pozwanej

od rozstrzygnięcia z punktu trzeciego postanowienia Sądu Okręgowego

z dnia 5 lipca 2012r. sygn. akt I.C. 1506/12

postanawia :

oddalić zażalenie.

/-/ M. Górecki /-/ E. Staniszevska /-/ M. Głowacka

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 5 lipca 2012r. Sąd Okręgowy zabezpieczył roszczenie o złożenie oświadczenia z uwagi na odwołanie darowizny i zakazał pozwanej, do czasu prawomocnego zakończenia postępowania, zbywania 1/2 udziału w nieruchomości położonej w P., przy ul: (...) stanowiącej działkę nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Poznaniu prowadzi KW nr (...). W uzasadnieniu postanowienia Sąd, po przedstawieniu przesłanek zabezpieczenia z art. 730 § 1 k.p.c. oraz art. 730 ze zn.1 § 1 i 2 k.p.c. wskazał, że w przedmiotowej sprawie zostały one spełnione skoro z dotąd zgromadzonego materiału wynika, że między stronami istnieje silny konflikt, podjęte zostały działania zamierzające do usunięcia dziadków z nieruchomości, a pozwana chce ją sprzedać.

W zażaleniu na powyższe postanowienie pozwana zarzuciła naruszenie art.730 ze zn. 1 k.p.c. i wniosła o jego zmianę przez oddalenie wniosku, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. W uzasadnieniu podkreśliła, że obdarowaną przez powodów była jej matka, ona sama nabyła zaś własność dopiero na podstawie darowizny jej matki. W tym stanie, zdaniem skarżącej, brak jest przesłanki w postaci uprawdopodobnienia roszczenia, ponieważ nie znajduje ono podstawy prawnej.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Niesporne jest w sprawie, że powodowie darowali 1/2 udziału

w przedmiotowej nieruchomości córce E. G., która po upływie około roku tj. 22.09.2011r. darowała go swojej córce Z. D.. Niesporne też jest, że oświadczeniem sporządzonym w formie aktu notarialnego z dnia 26.04.2012r. powodowie odwołali darowiznę z dnia 6.09.2010r. powołując się na naganne zachowania obdarowanej, a także pozwanej w sprawie. Uzasadniając w pozwie legitymację bierną pozwanej wskazali na treść art. 407 k.c. w zw. z art. 898 k.c.

Sąd Okręgowy zabezpieczając roszczenie nie odniósł się wprost do kwestii związanej z legitymacją bierną pozwanej, należy więc przyjąć, że co najmniej co do zasady, uznał argumenty prawne powodów w tym zakresie za przekonujące. Wbrew twierdzeniom skarżącej stanowisko to nie jest dowolne w świetle przepisu z art. 407 k.c. w zw. z art. 898 § 2 k.c. Zagadnienie możliwości kierowania roszczenia rozpatrywanego w sprawie przeciwko osobie trzeciej, było już przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, aczkolwiek głównie w relacjach między darczyńcą a małżonkiem obdarowanego. Dostrzegając różnice wynikające ze specyfiki ustawowego ustroju majątkowego małżonków, wskazać jednak należy, że obecnie przeważa pogląd, według którego możliwość kierowania roszczenia przeciwko małżonkowi pierwotnie obdarowanego wynika nie tyle z charakteru wspólności majątkowej małżonków, ile właśnie z treści art. 898 § 2 zdanie 1 w zw. z art. 407 k.c. (por. np. wyrok S.N. z dnia 24.02.2011r. III CSK 137/10, opubl. w LEX nr 10845662). Według tego poglądu, odwołanie darowizny może mieć miejsce jedynie w stosunku do obdarowanego, jednak w przypadku dalszego nieodpłatnego przez niego rozporządzenia przedmiotem darowizny, obowiązek zwrotu korzyści majątkowej przechodzi, stosownie do art. 898 § 2 k.c. w zw.

z art. 407 k.c. na osobę trzecią, która uzyskała tą korzyść bezpłatnie. Stanowisko to oparte jest na ocenie prawnej, wywodzonej z analizy przepisów o darowiznie i bezpodstawnym wzbogaceniu, nie zaś z przepisów z kodeksu rodzinnego

i opiekuńczego w zakresie ustroju majątkowego małżonków.

Zaznaczyć należy, że w polskim systemie prawa obowiązuje dwuinstancyjność rozstrzygania sporów, dlatego nie powinno budzić zastrzeżeń stanowisko, że istotne, sporne zagadnienia prawne winny być w pierwszej kolejności rozstrzygane przez Sąd I instancji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny uznał za nieprzekonywujący zarzut jakoby roszczenie nie zostało uprawdopodobnione, tym bardziej

w świetle pozostałych odnoszących się do zachowań pozwanej argumentów przedstawionych w uzasadnieniu postanowienia.

Z tych względów Sąd na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie.

/-/ M. Górecki /-/ E. Staniszevska /-/ M. Głowacka